

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Mgr. I. N.**, zastoupený Mgr. Liborem Valentou, advokátem se sídlem Křížová 18, 603 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 5. 1. 2011, č. j. KRPB-106918-7/ČJ-2010-0600DP-STA,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Jihomoravského kraje ze dne 5. 1. 2011, č. j. KRPB-106918-7/ČJ-2010-0600DP-STA **s e z r u š u j e** pro vady řízení a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti v celkové výši **12.200,- Kč** k rukám právního zástupce Mgr. Libora Valenty, advokátní kanceláře se sídlem Křížová 18, 603 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje ze dne 5. 1. 2011, č. j. KRPB-106918-7/ČJ-2010-0600DP-STA bylo zamítnuto odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí Policie České republiky, dopravního inspektorátu Územního odboru Brno-venkov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 11. 2010, č. j. KRPB-106918-3/ČJ-2010-0600DP-STA a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 11. 2010, č. j. KRPB-106918-3/ČJ-2010-0600DP-STA byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 8 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), který žalobce spáchal dne 5. 11. 2009 v 19:45 hod. na silnici III. třídy č. 3847, na km 1,189 v katastru obce, jako řidič motorového vozidla tov. zn., registrační značky, evidovaném pod č. j. KRPB-553/PŘBO-2009-EVR, tím, že při odbočování vlevo nedal přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu tov. zn., registrační značky řidičky B. N. Současně zavinil dopravní nehodu. Za přestupek byla žalobci v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 29. 4. 2011, č. j. 57 A 20/2011-20, kterým byla žaloba podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) jako nedůvodná zamítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 5 As 74/2011-42 byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen pro vady řízení, neboť krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, aniž by byly pro tento postup splněny zákonné podmínky ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně, jenž o věci nyní rozhoduje již podruhé, upouští od rozsáhlé reprodukce dosavadního průběhu řízení, neboť ta je účastníkům již dostatečně známa a omezuje se v dalším jen na uvedení těch rozhodných skutečností, které jsou podstatné pro rozhodnutí ve věci.

II.

Shrnutí skutečností zjištěných z přezkumného soudního řízení

V průběhu řízení soud zjistil, že usnesením ze dne 22. 9. 2010, č. j. 1 As 21/2010-47 byla rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu postoupena věc, jejíž předmětem je posouzení, zda je obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu možná i v případě přestupku, který byl projednán v blokovém řízení, a zda rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na obnovu takového správního řízení, podléhá soudnímu přezkumu. Protože měl soud za to, že výsledek řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu může mít vliv i na rozhodování soudu v nyní projednávané věci, usnesením ze dne 11. 12. 2012, č. j. 57 A 20/2011-49, soud řízení podle ust. § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušil. Usnesením ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1As 21/2010-65 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu o předložených otázkách rozhodl, a to ve prospěch omezené možnosti povolení obnovy řízení u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona o přestupcích a o soudní přezkoumatelnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení obecně. Usnesením ze dne 23. 4. 2013, č. j. 57 A 20/2011-51 proto bylo rozhodnuto o pokračování v řízení ve věci.

III.

Právní stanovisko Krajského soudu v Brně:

Úvodem se soud zabýval zásadní otázkou, a to zda je možná obnova blokového řízení, nebo zda je obnova řízení v případě přestupku projednávaného v blokovém řízení z povahy věci vyloučena.

Jak již bylo uvedeno, tato otázka byla posuzována rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 21/2010. V usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zaujal právní názor, že „*obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nemůže přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta.*“

Jiná situace však podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nastává, když v žádosti o obnovu řízení žadatel zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. „*Při neudělení souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybní souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně uděлил, či nikoliv.*“ ... „*Žádost o obnovu řízení, v níž žadatel uvádí, že neuděлил souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, tedy není možné bez dalšího zamítnout. Naopak příslušný správní orgán se jí musí zabývat, a jsou-li splněny další podmínky pro obnovu řízení, zjistit, zda je toto tvrzení žadatele o obnovu pravdivé, či nikoliv.*“

Na základě studia správního spisu soud dospěl k závěru, že v projednávané věci žalobce brojil především proti skutkovým zjištěním (žalobce namítá, že k dopravní nehodě došlo nikoliv v důsledku nedbalosti žalobce, ale že příčinou byla technická závada na vozidle), a rovněž namítal, že nebyla splněna podmínka spočívající v udělení souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení.

Soud je s ohledem na shora uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu toho názoru, že jediným důvodem pro obnovu blokového řízení je právě zpochybnění souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení. Námitky žalobce, kterými brojí proti zjištěnému skutkovému stavu, tak byly podle názoru soudu pro tuto fázi řízení irelevantní. Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu v rámci obnovy blokového řízení by totiž bylo ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky pouze zjednodušeným způsobem. Tyto námitky by mohly být relevantní až v případě, kdyby bylo rozhodnuto o obnově řízení z důvodu, že nebyl dán souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, a to v navazujícím klasickém správním řízení zahájeném podle ust. § 67 a násl. zákona o přestupcích.

Pokud se jedná o žalobní námitku, že v odůvodnění rozhodnutí je uveden neúplný a hrubě nepřesný skutkový stav ohledně úmyslu žalobce uhradit uloženou pokutu v blokovém řízení, soud tuto námitku shledal důvodnou.

Podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle odst. 3 téhož ustanovení se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu potom plyne, že „*funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.*“ (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce již v žádosti o obnovu řízení ze dne 13. 11. 2009 namítal, že neměl v úmyslu dopravní nehodu řešit na místě prostřednictvím blokového řízení a že s vyřízením dopravní nehody v blokovém řízení souhlasil pouze pod dojmem stresu z nehody a pod dojmem nátlaku na žalobce ze strany policejního orgánu. V doplnění žádosti o obnovu řízení ze dne 29. 9. 2010 žalobce dále uvádí, že mu zasahující hlídka hrozila pro případ, že by neměl v úmyslu celou záležitost vyřídit na místě v rámci blokového řízení, jednak zabavením vozidla a jednak zadržením a výslechem. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce poté namítal, že správní orgán prvního stupně se v rozhodnutí nezabýval stěžejním argumentem, že žalobci bylo ze strany zasahující hlídky de facto vyhrožováno, resp. že na něj byl vyvíjen nepřiměřený nátlak.

Na základě uvedeného tedy soud konstatuje, že žalobce v celém průběhu řízení o obnově řízení konstantně namítal, že souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení sice udělil, učinil tak však pod vlivem pohrůzek a nátlaku ze strany zasahující hlídky dopravní policie. Ani správní orgán prvního stupně ani žalovaná však ve vztahu k této stěžejní námitce nepostupovaly v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, tedy tak, aby z odůvodnění jejich rozhodnutí bylo seznatelné, z jakého důvodu považovaly tuto námitku za lichou, mylnou nebo vyvrácenou. Správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí omezil na konstatování, že žalobce svým podpisem potvrdil převzetí bloku na pokutu evidenčního čísla L 4001218, série AL/2009, čímž byl vyjádřen jednoznačný souhlas se zaviněním dopravní nehody, tedy s dopravním přestupkem. Dále správní orgán uvedl, že rovněž v úředním záznamu o přestupku sepsaném na místě je jako viník nehody uveden žalobce, což žalobce stvrdil svým podpisem, a že v náčrtku místa dopravní nehody je uveden podpis žalobce pod větou „řidiči seznámeni s náčrtem (souhlasí) a neuvádějí za příčinu nehody technickou závadu na vozidlech“. Ke shodným závěrům dospěl na základě přezkumu spisového materiálu i odvolací správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí. K odvolacím námitkám se žalovaná vyjádřila pouze velice obecně, když uvedla, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že nevyšly najevo žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které by existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž by byly ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Správní orgány tedy ve svých rozhodnutích pouze poukazovaly na to, že ze správního spisu (podpis žalobce na pokutovém bloku, na úředním záznamu a na náčrtku místa dopravní nehody) jednoznačně vyplývá, že souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení byl z jeho strany dán, tuto skutečnost však žalobce v celém průběhu řízení vůbec nezpochybňoval. Podstatou námitky žalobce, tedy že souhlas žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení byl udělen pod nátlakem policistů, se však ani správní orgán prvního stupně ani žalovaná vůbec nezabývaly. Za této situace se k důvodnosti této námitky nebude vyjadřovat ani zdejší soud, neboť by nepřipustně předjímal názor, jehož zaujmutí přísluší v prvé řadě správnímu orgánu.

Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, povinností odvolacího správního orgánu je přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech

odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009-70). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, www.nssoud.cz).

Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí

Jelikož se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně nezabývala jednou ze stěžejních námitek, soudu nezbyvá než rozhodnutí žalované podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude žalovaná povinna se řádně vypořádat s námitkou, v níž žalobce namítá, že jeho souhlas s blokovým řízením byl udělen pod nátlakem, tedy že jeho vůle při udělení souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení nebyla svobodná. Žalovaná bude povinna se s ohledem na aktuální judikaturu (především na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65) především vyjádřit k otázce, zda předmětnou námitku lze považovat za zpochybnění souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení, tedy zda je vůbec možné namítané udělení souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení pod nátlakem považovat za důvod pro obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, či nikoliv. V případě, že by žalovaná dospěla k názoru, že souhlas s projednáním přestupku udělený pod nátlakem je důvodem pro obnovu blokového řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, bude následně povinna provést šetření za účelem zjištění, zda je tvrzení žalobce, že souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení byl udělen pod nátlakem zasahující hlídky, pravdivé či nikoliv. Všechny úvahy, kterými se žalovaná bude při hodnocení důvodů výroku rozhodnutí řídit, potom musí v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění) a 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), tj. celkem 6.800,- Kč.

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 110 odst. 3, dle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, ve spojení s ust. § 60 s.ř.s. V řízení o kasační stížnosti žalobci vznikly náklady za soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, za 1 úkon právní služby ve výši 2.100,- Kč a 1x režijní paušál ve výši 300,- Kč, tj. celkem 5.400,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. června 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová